

der hovedsagelig gik ud paa, at det efter mit Skøn var ubetinget nødvendigt at afvente Virkningerne af hele det Traktatværk, der er afsluttet i Locarno. Naar den ærede Ordfører for Udvalget paa ny fremsatte Udtalelser om, at der dog var indtraadt en meget kendelig Bedring i Forholdet i Sammenligning med det Tidspunkt, paa hvilket man i 1922 vedtog den nugældende Ordning, ja, saa vilde jeg ønske, at den ærede Ordfører for Udvalget havde valgt et mere egnet Tidspunkt til at fremsætte disse Udtalelser paa. Thi det forekommer mig unægtelig, at den Storm og Krise, vi i Øjeblikket oplever med Hensyn til Folkenes Forbund, ikke er de mest egnede Baggrund til at fremsætte saa vidtgaaende politiske Udtalelser paa.

Vel er Locarno-Traktaterne ratificeret, siden vi sidst behandlede Lovforslaget her — altsaa virkelig *ratificeret*; jeg foreksler ikke Ordet med et andet, saaledes som den højtærede Forsvarsminister gjorde, da han bebudede Udsættelse af nærværende Lovforslags Fremsættelse. De er blevet ratificeret gennem Debatter i det engelske Parlament, den tyske Rigsdag og nu i den polske Sejm og i det franske Kammer. Men som bekendt er de endnu ikke traadt i Kraft, idet deres Ikrafttræden er afhængig af Tysklands fuldbyrdede Indtræden i Nationernes Forbund i Forbindelse med Deposition af Ratifikationsinstrumenterne.

Aanden fra Locarno har der været talt overmaade meget om, baade indenfor og udenfor denne Sal, baade i dette Land og i saa mange andre Lande. Jeg maa desværre sige, at i den storpolitiske Udvikling siden Locarno har der endnu ikke været alt for megen Aand, endsige Locarno-Aand, men des mere Realitet, magtpolitisk Realitet. Vi kan tænke paa hele den Diskussion, som den italienske Ministerpræsidents stærkt aggressive Tale medførte, hele den Pressedebat, den medførte. Der fremkom ogsaa den Gang i de mest forskellige Dele af Europas Presse saare interessante Udtalelser. Jeg behøver kun at minde om de Udtalelser, der fremkom fra radikal Side i Frankrig. Jeg tænker særlig paa en højt anset Mand som den franske Senator Eugène Lautier, der staar det radikale Blad „L'homme libre“ ret nær, og som den Gang udtalte sig i meget pessimistiske Vendinger. Overhovedet vil man trindt omkring kunne finde mange ret toneangivende Udtalelser, der er et ejendommeligt Akkompagnement til Situationens Udvikling siden den Gang.

Og nu Situationen i Dag i Genève!

Den ærede Ordfører for Udvalget har jo talt om denne Folkeforbundskrise, der var rejst af to Stater, som i Virkeligheden stod udenfor europæiske Stridsspørgsmaal, og om, at det var en Lykke, at denne Folkeforbundskrise altsaa var rejst af Stater, hvis Hovedinteresse ikke kunde siges at ligge i Folkeforbundets Centrum. Men Forholdet er jo dog i Virkeligheden dette, at der spiller med en Stat, hvis hele Forhold til og indenfor Folkeforbundet er af fuldkommen afgørende Art. Jeg tænker selvfølgelig paa Polen, og den Maade, hvorpaa i de allersidste Dage de polske Krav paa ny er blevet skudt i Forgrunden, viser efter mit Skøn Uholdbarheden af de Udtalelser, den ærede Ordfører for Udvalget nys fremkom med.

Hvorledes er da hele Situationen i Dag? Jeg kan ikke tegne den klarere og bedre end ved at citere den udenrigspolitiske Leder, der i Dag til Morgen staar i det radikale Hovedorgan her i Byen. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse læse de vigtigste Afsnit af denne Artikel op: „Næsten hele 1925 var optaget af de Forhandlinger, som førte til Locarno. Et Hovedpunkt under disse var Vestmagternes Krav om, at Tyskland skulde indtræde i Folkeforbundet. Tyskerne havde overfor denne Fordring svære Betæneligheder, men de overvandt dem. De overvandt dem, de gik til London, de ratificerede, og de gik til Genève for at blive optaget i Nationernes Familie. Søndag den 7. ds. kom de, og øjeblikkelig befandt de sig midt i en voksende international Krise, hvor den ene Nation efter den anden møder frem med urokkelige Krav, med Trusler om at udtræde, med Trusler om at afbryde Handelsforbindelser...“

Jeg tillader mig her at indskyde den Bemærkning, at selv saadanne Midler er altsaa mulige endnu under Nationernes Forbunds Herredømme, at man kan true en Stat, der stiller sig paa det rene Retsstandpunkt, med at opsiges bestaaende, nys afsluttede Handelstraktater. Det er endnu meget værre end en aktiv Handelspolitik, for det maa i allerhøjeste Grad være noget i Retning af aggressiv Storpolitik.

Jeg tillader mig at fortsætte: „Det er, som om Diplomaterne og Politikerne i Genève har glemt den store Sag, for hvis Skyld de var kommet: Tysklands længe ventede, længe ønskede Optagelse og dermed Folkeforbundet udvidet til en virkelig europæisk Forsamling. Det er, som om de har glemt den for i Stedet at slaas om,